

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

«—Μέσα 'ς τῆς πρασινάδες τοῦ βουνοῦ
 τρανὸς ὁ πύργος ξεπροβάλλει
 μὲ τὰ παληὰ του, χίλια κάλλη,
 'ς τὴ γλύκα τοῦ ἀσυννέφιαστ' οὐρανοῦ,
 μέσα 'ς τῆς πρασινάδες τοῦ βουνοῦ.»

«Κι' ὅπως ξαπλώνουνε τὰρνάκια
 κατ' ἀπὸ δρὺ ὀλοφούντωτο, θεριό,
 'ς τὸν ἴσκιό του κοιμᾶται τὸ χωρὶό
 μὲ τὰ γραμμένα του σπιτάκια
 ὅπως ξαπλώνουνε τὰρνάκια.»

«Ἡ θάλασσα, ἐρωμένη του τρανή
 'ς τὰ πόδια του γλυκὰ πεθαίνει,
 ἀπ' τὴ μορφιά του μαγεμμένη
 ἀπ' τὴ μορφιά του τὴ παντοτεινή.
 Ἡ θάλασσα, ἐρωμένη του τρανή.»

«Μὰ ἐμένα ὁ πύργος δὲ μὲ νοιάζει
 γιὰτ' εἶμ' ἐγὼ μιᾶς μάγισσας παιδί,
 ποῦ χτίζει κόσμους ὅταν τραγουδῇ
 καὶ μέσ' ἔς τὰ σύννεφα θρονιάζει·
 —Μὰ ἐμένα ὁ πύργος δὲ μὲ νοιάζει.»

«Μιὰ θύρα σιδερένια καὶ χυτή,
 νύχτα καὶ μέρα σφαλισμένη,
 Βασιλοπούλα ζηλεμένη
 γιὰ πάντα σ' ἄδικη σκλαβιά κρατεῖ,
 μιὰ θύρα σιδερένια καὶ χυτή.»

«Τῆς σκλάβας σκλάβα εἶν' ἡ ψυχὴ μου
 πᾶληθινοὺς τυράννους ἀψηφᾷ·
 γιὰυτὸ καὶ τὸ κατώφλιο τῆς κρυφᾶ
 φιλῶ καὶ λέω τῇ προσευχῇ μου,
 τῆς σκλάβας σκλάβα εἶν' ἡ ψυχὴ μου!

«—”Ακου μ' ἐσὺ κι' ἂν ἦσαι Βασιληᾷ
 γυναῖκα ἢ κόρ' ἢ ἐρωμένη!
 ”Εχεις καρδιὰ μαρμαρωμένη,
 μὰ τῆς ζωῆς τὰ ξέρω τὰ φιλιὰ
 κι' ἂν ἦσαι φίλ' ἢ κόρη Βασιληᾷ!»

«’Απ' τῶμορφό σου τὸ κεφάλι
 κομμάτιασε τὸ στέμμα, ποῦ φορεῖς!
 αὐτὰ δὲν εἶν' ἀστέρια, ποῦ θαρρεῖς,
 κι' ἂν λάμπουνε μὲ χίλια κάλλη
 ἀπ' τῶμορφό σου τὸ κεφάλι!»

«Πετράδια, πῶχει καθεμιὰ ἔς τὴ γῆ,
 μονάχα τὸν ἀπλὸ γελοῦνε·
 τᾶστέρι' ἄλλοῦ φεγγοδολοῦνε,
 ἔς τῆς μάγισσας ψυχῆς μου τὴν αὐγή,
 πετράδια, ποῦ δὲν ἔχει ἄλλη ἔς τὴ γῆ!»

«Πάρε μου τᾶστρα καὶ στολίσου!
 ’Στὸ θεῖό σου μέτωπο καὶ ἔς τὰ μαλλιά
 καθέν' ἀπ' τὰ ἴδικά μου τὰ φιλιὰ
 ἥλιος θάνθῃ ἔς τὴ κεφαλὴ σου!
 Πάρε μου τᾶστρα καὶ στολίσου!»

«Καὶ μέσ' ἔς τῆς πρασινάδες τοῦ βουνοῦ
 τώρ' ἂν ὁ πύργος ξεπροβάλλῃ,
 θὰ τοῦρτη συφορὰ μεγάλη
 ἀπὸ τὰ βάθη τᾶπλαστ' οὐρανοῦ,
 μέσα ἔς τῆς πρασινάδες τοῦ βουνοῦ.

«Μιὰ μέρα ὁ πύργος θὰ γκρεμίσῃ
 καὶ θὰ πλακώσῃ γύρω τὸ χωριὸ
 ἔσ' ἓν ἓνα δρῦ ὀλοφούντωτο, θεριό,
 ποῦ ὁ ξυλοκόπος πελεκήσῃ,
 μιὰ μέρα ὁ πύργος θὰ γκρεμίσῃ!»

«Θὰ σωριαστῇ χαλάσματα σ' τὴ γῆ
 κάτ' ἀπ' τὸ πόντο τὸ βαρὺ μου·
 ἔτσι τὸ θένε οἱ στεναγμοί μου
 κι' ὁ οὐρανὸς π' ἀκούει δὲν ἀργεῖ...
 θὰ σωριαστῇ χαλάσματα ἔς τὴ γῆ!

«Μὰ ἐκεῖ, ποῦ στέναξεν ὁ Μάγος,
 θᾶρτη μιὰ μέρα, μέρα μυστική,
 μέσ' ἔς τὰ χαλάσματα τὰ σκόρπια ἐκεῖ...
 —Εἶν ἡ καρδιά σου ἀκόμα πάγος;
 Μὰ ἐκεῖ, ποῦ στέναξεν ὁ Μάγος,

μέσα ἔς τῆς πρασινάδες τοῦ βουνοῦ,
 θᾶρχειτ' ὁ ἄσπρος κι' ὁ ἀράπηξ,
 μ' ὅσα εἶπ' ὁ σκλάβος τῆς ἀγάπης.
 νὰ σὲ δοξολογοῦνε μὲ τὸν νοῦ,
 μέσα ἔς τῆς πρασινάδες τοῦ βουνοῦ!»

Κων]πολις, 1898.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ